

Hüznün Duygusallığı

— melike-esent · 31 Mart 2010

Gözlerim yanılttı.

Ne yana baksam, senden kalan izlerin silinmeyen tozlarıyla, çetin savaşlar verdiğimi

Sezdim,

Sezdikçe,

Yaşadıkça,

Vuruldum,

Kırıldım,

Yıkıldım...

Sözlerin mahvetti...

Kulağımda çınlayan o sözlerin var ya, duyduğum her şeyin, yalanların, diz boyu olduğu bu yap/boz hikayenin parçalarının en büyüğünü,

Yüreğime kazıdı...

Hayallerin ya da hayalsizliğin...

Kurduğun sahte düşlerin başkahramanıydın.

Oyun erken bitti, perde kapandı, kendi kendini, kendi oyununda öldürdün...

Sus pus oldum şimdilerde...

Anlamsızlığın anlamını çözmeye uğraştıkça, beter oldum, kendi girdabımda mahvoldum...

Güvenimi yok ettin, duygularımı körelttin, sevdama lanet ettirdin...

Mutlu musun?

Sorular sualler neye yarar? Her şey bir yana sen kişiliğini yok saydın.

Şimdi mi?

Yolun açık olsun,

Sevda yolunda dikenler seninle daim olsun.

Sus

Sus

Sakın

Konuşma!

Pişmanlık mı? Neye yarar?

Kırdığın kalp var ya hani yok ettiğın, hani duygularını körelttiğın o insan

Var ya

řu an bilinmezliklerin diyarında...

Hayat var mı acaba diye beklemekte...

Yüreğimi öyle bir vurdun ki, yaşarken ölüme mahkum ettin beni,

Duygularım zincirlere vuruldu, sözcüklerimse lal oldu...

MELİKE ESENTAř

MART 2010